

at hans Opholdssted iøvrigt er nærmere bekendt; i saadanne Tilfælde vil Arvingen jævntlig gjenne de i Amerika opkommende danske og norske Blade kunne faae Uplysning om Indfaldelsen, men tre Maanedes Fristen vil da ofte blive temmelig knap for ham til at varetage sit Lærv.

Ændringsforslaget Nr. 22 til § 23 har til Hensigt paa dette Sted at indfætte en lignende Begrændsning som den, der indeholdes i Lovforslagets § 51, nemlig at selv hvor de myndige Arvinger og umyndige Arvingers Børgere alle ere enige om en vis Foranstaltning, kan Skifteforvalteren dog tilfidesætte deres Beslutning, naar den findes at ville skade de Umyndiges Lærv. Der synes at være lige Grund til denne Begrændsning her som i § 51, og Udvalget kan derfor ikke antage, at nærværende Ændringsforslag egentlig er Andet end en Redaktionsændring.

Ændringsforslaget Nr. 23 er kun en Redaktionsforbedring.

Ændringsforslaget Nr. 24 er foranlediget derved, at der nu ofte i Provindsbyerne er Leilighed til gennem Banker at afhænde Værdipapirer til Dagens Kurs mod en billig Provision, uden at det er nødvendigt herfor at henvende sig til en Begelmægler.

Med Hensyn til Begrundelsen af Ændringsforslaget Nr. 25 henvises til Ændringsforslaget Nr. 18.

Ændringsforslagene Nr. 26 og 27 staa i nogle Forbindelse med Ændringsforslaget Nr. 42. Lovforslaget (§§ 29 og 30) gaar ud fra, at Skifteretten ikke bør have Boets rede Midler under Hænder, men at disse bør være hos Inkassator, af hvem der da bliver at stille en i Forhold til Ansvarret staaende Sikkerhed. Udvalget erkjender, at der paa denne Maade tilveiebringes en Betyggelse, som nu ikke findes. Men paa den anden Side vil Lovforslaget medføre en ny Beføstning, der i mange Tilfælde kan blive temmelig følelig, naar den lægges til de øvrige Skiftegebyrer, idet Inkassator naturligtvis maa honoreres i Forhold til sin Uleilighed og sit Ansvar. Da det dog nu heldigtvis henhører til de yderst sjældne Tilfælde, at der lides Tab ved Skifteforvalterens Uredelighed, har Udvalget troet, at der uden stor Ulempe kunde paalægges Staten subsidiært Ansvar for Skiftemidlerne, hvor disse ved Skifteforvalterens Skyld gif tabt, og naar denne Betyggelse havde, vilde der ikke være nogen Grund til at fratage Skifteforvalteren Skiftemidlernes Bevaring og henlægge denne til herfor særligt honorerede Inkassatorer. Under Forudsætning af, at Staten vilde overtage et slikt Ansvar, foreslaar Udvalget, at det skal have sit Forblivende ved den nugældende Regel om Forholdet mellem Skifteforvalteren og Inkassator, kun at det i Overensstemmelse med Konkurslovens § 80 udtrykkeligt tillades Skifteforvalteren at faae en Inkassator til Hjælp, ligesom det i Ændringsforslaget Nr. 27 er foreslaaet, at

det kan overdrages Inkassator at inddrive Boets udestaaende Fordringer, ogsaa hvor disse ikke hidrøre fra en af Boet iærskat Auktion. I Forbindelse hermed foreslaas der en Forandring i Maaden, hvorpaa Inkassator honoreres, idet der i Stedet for de ældre Regler i Plakat 3die Juni 1818 §§ 4 og 5 gives den almindelige Bestemmelse, at Inkassators Salær beror paa Overenskomst eller, hvis en saadan er afsluttet, paa Skifterettens Skjøn.

Ændringsforslaget Nr. 28 er kun en Redaktionsforbedring.

Ændringsforslaget Nr. 29 er en Følge af de foregaaende Ændringsforslag Nr. 26 og 27.

Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 30 bemærkes, at da Erstatning og Sagsomkostninger ikke kan paalægges ved Dom i en kriminel Sag, naar Tiltalte dør under Sagens Drift, forinden Dommen affiges, synes der ikke at være Grund til at optage nærværende Bestemmelse, som passer i Konkursboer, paa dette Sted, hvor der alene handles om Dødsboer.

Ændringsforslaget Nr. 31 til § 36 gaar kun ud paa udtrykkeligt at hjemle en Ret til at faae Tilfæelse for Anmeldelsen, en Regel, hvis Billighed neppe drages i Tvivl af Nogen.

Ændringsforslaget Nr. 32 er blot foranlediget ved, at det dog undertiden i simple Tilfælde kan være, at Boet ikke behøver at antage en Sagsfører til at varetage dets Lærv, men at dette kan ske ved en anden Mand, f. Ex. en af Arvingerne, der er villig til at gjøre dette uden Udgift for Boet.

Ændringsforslaget Nr. 33 gaar — affet fra en lille Redaktionsændring — ud paa at tillægge Skifteretterne udenfor Kjøbenhavn en omtrent lignende Myndighed til at eftergive Skiftesalæret i Bøer af den i § 42 omhandlede Art, som der ved Sportelreglement af 22de Marts 1814 § 87, sidste Stykke, er tillagt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission i Kjøbenhavn.

Ændringsforslagene Nr. 34 og 35 ere blotte Sprogforbedringer.

Ændringsforslaget Nr. 36 gaar ud paa at give § 46 en anden Plads; uagtet det i den omhandlede Tilfælde kan forekomme ogsaa i de i Kapitel 3 omhandlede Bøer, naar det viser sig, at der bliver Overflud at arve efter Gjældens Afleggelse, synes det dog naturligt at give Bestemmelsen sin Plads i Kapitel 5, der handler om Behandlingen af Dødsbo, hvor der er længstlevende Ugtefælle, som personlig hester for Boets Gjæld, da det dog aabenbart især er i dette Tilfælde, at Forkriften i § 46 vil komme til Anvendelse. Udvalget foreslaar derfor at flytte § 46, første Stykke, hen til § 60 og at give § 46, andet Stykke, Plads i § 68, og da paa nærværende Sted at lade sig nøie med en Henvisning til Reglen, hvilken Henvisning formentlig passende kan knyttes til § 47 som et sidste Stykke i denne